

Operácia CIA Splinter Factor

- CZ24 News | 2. ledna 2023

USA/EU: Túto akciu CIA opisuje vo svojej knihe *Výbušnina* Stewart Steven. Kniha vyšla už v roku 1974 v Nemecku a odhaľuje praktiky zločineckej tajnej služby CIA po skončení druhej svetovej vojny. Hovorí o priamom podiele CIA na politických procesoch 50-tych rokov v Poľsku, Bulharsku, Maďarsku a Československu. Uvedenú operáciu rozpracovala CIA pod vedením svojho riaditeľa Allana Dullesa a mala za cieľ kompromitovať vedúcich komunistických funkcionárov v týchto štátoch a vyvolať voči nim politické procesy. Podarilo sa.

Stewart Steven v knihe osvetľuje temnotu, ktorá dlho zahalovala udalosti 50-tych rokov. Treba si vážiť statočnosť autora knihy, že sa podujal na odtajnenie dejinných udalostí. Zomrel v roku 2004 vo veku 68 rokov a slúži mu ku cti, že nikdy neodtajnil svoje zdroje z vysokých miest politiky počas skúmania týchto dejinných udalostí.

Svet bol po druhej svetovej vojne v chaose a veľmoci sa snažili dostať pod svoj vplyv štáty, ktoré predstavovali ich záujem či už z pohľadu hospodárstva alebo obrannej politiky. Na rokovaní konferencie víťazných mocností, ktorá je známa ako Postupimská dohoda sa dohodli Stalin, Truman, Churchill, ktorého neskôr vystriedal Attlee na povojnovom usporiadaní Nemecka, vojnových reparácií a mierových zmluvách v niektorých európskych štátoch. Takisto ako sa menili mapy sveta, tak sa menili aj vedúce politické pozície v nich. Jedno však zostalo po starom. Bola to paradoxná averzia proti ZSSR Západom, ktorý si uvedomoval, že iba vďaka ZSSR sa aj Západ zachránil pred fašistickou porobou. USA hneď po skončení vojny z Nemecka poodvážali tony dokumentov, materiálu aj vojenského a vedeckého charakteru a tiež vedcov, hlavne z vojenského priemyslu pre svoje využitie. Zvlášť si USA dali záležať na tom, aby sa zmocnili nemeckých spravodajských materiálov a archívov. Množstvo fašistických dôstojníkov bolo prevezených do USA, kde pod vedením fašistického generálmajora Gehlena pomáhali budovať CIA a neskôr boli zapojení do špionážnej činnosti v Nemecku proti ZSSR. Gehlen bol počas vojny špecialista na boj proti ZSSR, a preto bol pre USA mimoriadne cennou osobou. Po vojne mali nemecké špionážne služby svoje centrály vo Francovom fašistickom Španielsku, odkiaľ plánovali svoje akcie v spolupráci so CIA až do zrušenia španielskeho diktátorského režimu. Myslieť si, že po skončení krvavej vojny budú všetci ľudia bratia bol jednoducho omyl. Západné krajiny okamžite začali budovať vo východných štátoch svoje špionážne siete pre budúcu prácu.

Náš príbeh sa začína v okamihu, keď poľský podplukovník kontrarozvedky Josef Swiatlo naznačil oficiálnemu predstaviteľovi SIS (Secret Intelligence Services, anglická špionážna služba) pri jednej príležitosti, že má záujem o spoluprácu. Na schôdzku so Swiatlom, bol vyslaný kapitán SIS Sullivan. Potvrdilo sa, že Swiatlo má záujem prebehnúť na druhú stranu. Swiatlo bol jedným z najmocnejších mužov bezpečnostných orgánov Poľska. Tento úlovok sa mal stať triumfom SIS. Triumf sa stal blamážou v okamihu, keď sa o situácii dozvedela CIA. SIS váhala s využitím Swiatla, lebo sa jej zdalo, že ide z jeho strany o spravodajskú hru. Z ich vtedajšieho pohľadu bolo nemysliteľné, aby takáto veľká ryba prebehla. Preto keď sa o prípad začali zaujímať v CIA, nerobili ani veľké okolky a Swiatla im odovzdali do riadenia. Allan Dulles sa priam triasol od vzrušenia, keď od SIS dostal Swiatlove spisy. Presne toto mu pasovalo do jeho zámeru, ktorým bolo vytvorenie podmienok pre národné povstania a politické zmeny v krajinách pod sovietskym vplyvom. Na tento účel potreboval okrem peňazí vybudovať agentúru v týchto krajinách, riadenú CIA.

Dulles poslal do Varšavy svojho agenta, ktorý so Swiatlom dohodol podmienky spolupráce (spravodajské spojenie, odovzdávanie správ, odmeňovanie, únikové cesty v prípade núdze a pod.) a požiadal ho, aby zatiaľ zostal na svojom mieste. Swiatlo súhlasil a bol definitívne získaný pre spoluprácu so CIA.

Nastrčená figúrka

Noel Field, jedna z kontroverzných figúriek na šachovnici Dullesa. Narodil sa v Londýne, vyrastal v Zurichu. Študoval na Harwarde s cieľom urobiť kariéru v amerických štátnych službách. Field sa na začiatku svojej kariéry spoznal s Dullesom ešte v roku 1929. Dulles bol republikán, Field ako ľavicovo orientovaný sympatizoval s americkými komunistami. Zoznámil sa s Hede Massingovou, sovietskou agentkou, ktorá ho plánovala získať pre spoluprácu, pretože v tej dobe bol Field už vedúcim predstaviteľom ministerstva zahraničia USA pre oblasť hospodárstva v odbore pre západoeurópske záležitosti. V období fašizmu a druhej svetovej vojny mnoho Američanov verilo, že Sovietsky zväz je tou krajinou, ktorá nakoniec fašizmus porazí. Pre Massingovú nebol problém ľavicovo orientovaného Fielda získať pre spoluprácu. Field tak začal Massingovej odovzdávať materiály, ktoré neboli ale zvlášť citlivé. Neskôr mu bolo ponúknuté vedúce miesto na odbore pre nemecké záležitosti, čím by sa pre sovietske stal mimoriadne zaujímavým. Field však prehlásil, že chce pracovať v Spoločnosti národov a odišiel do Ženevy. Dulles pracoval v Berne od roku 1942 ako šéf švajčiarskej sekcie OSS (Úrad strategických služieb, predchodca CIA). Field sa v Ženeve stal vedúcim Unitarian Services pre Európu, ktorá sa starala o utečencov v Európe. Postupne sa vypracoval medzi najvplyvnejších Američanov vo Švajčiarsku. Cesty oboch mužov sa tak opäť skrížili. Začala sa ich tesnejšia spolupráca, lebo logicky v neutrálnom Švajčiarsku bolo množstvo špiónskych zastúpení všetkých významných štátov sveta. Okrem toho Dulles vedel, že Fielda môže využiť pre vytypovanie špiónov z radov utečencov, ktorí prechádzali jeho rukami.

Field v čase keď sa už vedelo, že Nemecko vojnu prehrá, navrhol Dullesovi pripravovať pôdu na územiach východných štátov Európy vrátane Nemecka pre nové politické smerovanie. Dulles jeho návrh prijal a tak OSS začala financovať komunistických odporcov fašizmu, keďže tzv. demokratické sily vtedy ešte vôbec neboli sformované. Dulles podporoval peniazmi OSS aj ľavicové noviny Neues Deutschland, z ktorých sa stal neskôr po vojne oficiálny denník východonemeckej komunistickej strany. Všetko išlo v réžii Fielda. Po skončení vojny sa všetko prevalilo a tajné služby Východu i Západu sa smiali Dullesovmu poníženiu. Dulles však nebol z tých, ktorý len tak ľahko zabúda. Po vojne v roku 1949 Field pricestoval do Poľska s cieľom nájsť si vhodné zamestnanie. Mal obrovské skúsenosti, množstvo osobných kontaktov na európskych politikov. Ako Američan však bol podozrivý aj zo spolupráce so CIA. Paradoxne Američania ho opačne podozrievali zo spolupráce s komunistickými tajnými službami. Pôvodne chcel ísť do Prahy. V Československu bol však na zozname podozrivých osôb a tak víza nedostal. Poľské bezpečnostné orgány v čase príchodu Fielda do Poľska mu venovali špeciálnu pozornosť. Tak sa dostal Field do hľadáča Josefa Swiatla. Pomocou operatívnych opatrení Swiatlo zistil, že Field sa stretáva často s Annou Duraczovou, s ktorou sa zoznámil ešte vo Švajčiarsku. Duraczová bola sekretárkou Swiatlovho šéfa kontrarozvedky Jakuba Bermana. Field ju požiadal, aby mu vybavila u Bermana povolenie na prácu u Sovietov. V tej dobe ohľadne Američanov tohto kalibru sa súhlas sovietskej moci vyžadoval. Swiatlo nenávidel Bermana a hľadal na neho kompromitujúce materiály počas celej svojej kariéry. Dozvedel sa o liste a začal robiť kroky k odstráneniu Bermana. Swiatlo chcel obviňovať Bermana zo spolupráce s americkým agentom. O Fieldovi vedel veľa a tak by nebolo ťažké použiť aj dôkazy. Swiatlo bol už vtedy agentom CIA, a preto požiadal americkú stranu o súhlas. Požiadavka pristála na Dullesovom stole a ten si okamžite uvedomil, že prišla chvíľa jeho pomsty voči Fieldovi a že zároveň s pomocou Swiatla sa môže pokúsiť vyvolať prevraty v štátoch východnej Európy a dosiahnuť, aby sa vymanili spod vplyvu Sovietov.

Swiatlo bol prekvapený, keď si s ním schôdzku dohodol najvyšší riadiaci orgán americkej strany. Ten ho na základe Dullesovej požiadavky informoval, že nebude písať žiadne analýzy, ani informovať o politickej alebo vojenskej situácii, ale bude odhaľovať „amerických agentov“ v straníckych štruktúrach Poľska a iných východných štátoch Európy. S dôkazmi si robiť starosti nemusí, tie obstarajú Američania. Bude odhaľovať „trockistické“ spiknutie, financované Spojenými štátmi, ktoré

zasiahne nielen Poľsko, ale aj Bulharsko, Rumunsko, Československo a Východné Nemecko. Bude hlásiť Berijovi (Stalinov minister vnútra a riaditeľ NKVD), že Field je centrálnou osobou a organizátorom týchto spiknutí. Poukáže na Fielda, že viedol počas vojny úspešnú špionážnu organizáciu vo Švajčiarsku a že verboval funkcionárov komunistických strán za amerických agentov a pripravoval ich na obsadenie dôležitých postov v štátoch východnej Európy. Swiatlo urobil čo mu bolo prikázané a poslal do Moskvy túto informáciu. Moskva si samozrejme preverovala takéto informácie. Požiadala svojho agenta vo Washingtone o preverenie správy. Tento agent bol dublér (pracoval pre dve strany). Američania prostredníctvom neho spracovali vierohodnú správu pre Rusov a potvrdili, že je to pravda. Správa bola napísaná tak, aby Rusi cítili, že Field svojou činnosťou ohrozuje záujmy celého východného bloku. V neprospech Fielda hovorila i skutočnosť, že v čase spolupráce so Sovietmi pred 2. svetovou vojnou neposlúchol inštrukciu Moskvy o prevzatí vedúceho oddelenia na americkom ministerstve zahraničia, ale odišiel do Ženevy. Stalin s Berijom uverili tejto dezinformácii.

Stewart Steven doslova vo svojej knihe píše: "Pokiaľ ide o Rusov, tí budú krmení takým obrovským spiknutím, že se nim musia zadusiť. Na národy východnej Európy sa znesie nová doba temna. Pravda sa stane politickou škvrnou. Lož nástrojom štátnického umenia. Mučenie a vraždy budú na dennom poriadku. Väznice sa naplnia ľuďmi, ktorý celý svoj život zasvätili veci, ktorá ich teraz zničila. Súdy sa stanú hračkou druhoradých tyranov. Taký majster ako Josef Stalin, to Dulles vedel, na nič nezabudne".

Krycie meno operácie tak dostalo názov „Operation Splinter Factor“.

Celá rodina zmizla

Dňa 5. mája 1949 nastúpil Field na palubu lietadla Air France, ktoré smerovalo do Prahy. Dostal telefonicky pozvánku na rokovanie ohľadne jeho miesta docenta na Karlovej univerzite, o ktoré sa už dávnejšie snažil. V rekordne krátkom čase dostal víza, pričom mu nebolo vôbec podozrivé, že krajina, ktorá ho v minulosti odmietala, zrazu otočila o 180 stupňov. Myslel si, že je to výsledok snaženia jeho známej v Poľsku Duraczovej. Jeho manželka Herta letela z Paríža do Ženevy, kde chcela zlikvidovať domácnosť a hneď ako by to bolo možné, pricestovať za manželom do Prahy. Dňa 11. mája 1949 v hoteli Palace v Prahe Fielda vyhládali dvaja muži. Spoločne odišli z hotela a odvtedy bol Field nezvestný. Herta chvíľu čakala, ale keď nedostávala žiadnu správu od manžela, obrátila sa na jeho brata Hermanna Fielda, ktorý jej slúbil, že jej pomôže. V júli odleteli spolu do Prahy a pátrali po Noelovi Fieldovi. Nič nezistili. Hermann mal povinnosti vo Varšave a tak sa dohodli, že keď vybaví veci, tak sa vráti do Prahy a potom bude pokračovať za rodinou cez Londýn do Ameriky. Dňa 22. augusta Hermann na letisku vo Varšave prešiel pasovou a colnou kontrolou. Do Prahy ani Londýna však nepriletel. Jeho meno nebolo ani na zozname cestujúcich. Jeho manželka Kate šla teda na americkú ambasádu a nahlásila zmiznutie bratov Fieldovcov. Herta zmiznutie tiež ohlásila v Prahe na americkej ambasáde dňa 25. augusta. Keď ju o deň neskôr kontaktoval pracovník ambasády v hoteli Palace, bolo mu oznámené, že Herta odcestovala. Zmizla aj ona. Zdalo sa, že Fieldovci svoju úlohu dohrali.

Pre Washington mali zohrať len druhoradú úlohu, spočívajúcu v kompromitácii prvého tajomníka poľskej strany Gomulku, ministra vnútra v Maďarsku Rajka, námestníka predsedu vlády Bulharska Kostova a ďalších. Všetky strany tzv. východného bloku boli síce z presvedčenia komunistickými, ale chceli mať vzťahy na rovnovážnej línii tak so Sovietskym zväzom ako aj so západnými krajinami. Nechceli byť satelitmi Stalina. Neskôr sa zistilo, že v spolupráci s československou políciou Fielda zatkli v Prahe maďarskí policajti, ktorí ho prepravili do Budapešti na výsluch. Československá polícia pôvodne bola proti tomu, ale na osobné naliehanie ruského generála Belkina nakoniec spolupracovala. Hermanna Fielda na letisku vo Varšave osobne zatýkal Swiatlo. Denné svodky

z výsluchov Fieldovcov sa stretávali u jedného z najbližších spolupracovníkov Stalina generála Belkina. Počas dlhých výsluchov sa preverovala činnosť oboch bratov, ich prepojenie na tajné služby USA, na množstvo špičkových predstaviteľov komunistických štátov, ktorí mali tú smolu, že sa s nimi poznali. Hlavne Noel mal obrovskú databázu stykov, ešte zo Švajčiarska, ale aj neskôr keď sa otvorene hlásil ku komunistom. Pre Stalina Field bol zaujímavý len z toho pohľadu, do akej miery mohol vnieť rozkol do komunistických štátov východnej Európy. Toto považoval za skutočné nebezpečenstvo a tak keď Field vyslovil nejaké meno, v tom okamihu osud toho človeka bol spečatený. A tak sa v týchto štátoch začal hon na nič netušiacich komunistov vo vysokých pozíciách. CIA výdatne napomáhala týmto udalostiam podsúvaním dezinformácií potvrdzujúcich zradu týchto ľudí.

Ľudový súd zasadá

Takto boli vytvorené predpoklady pre veľké komunistické procesy 50-tych rokov zinscenované Allanom Dullesom a CIA a uskutočňované domácimi ľudovými súdmi pod dohľadom Stalina. Dňa 16. septembra začal súd s László Rajkom v Maďarsku a ďalšími obvinenými osobami. Na čestnej tribúne súdu sedel podplukovník poľskej kontrarozviedky Swiatlo a americký špión, ktorý na podnet Dullesa spustil celú súdnu mašinériu. Swiatlo tiež osobne vypočúval Fielda v Maďarsku k zisteniam jeho kontaktov s Poliakmi. Stewart Steven o tom píše: „Paradoxnejšie to už ozaj nešlo. Americký agent prehovára v maďarskom väzení ruského špióna, aby priťažil poľským komunistom verným línii. Akcia Splinter Fctor obrátila svet. Na všetkých procesoch, ktoré bežali vo viacerých komunistických štátoch vrátane Československa bolo fascinujúce to, prečo obvinení presvedčení komunisti na vysokých pozíciách sa na súdoch dobrovoľne priznali k tomu čo neurobili, vrátane špionáže proti vlastnej krajine.

Eugen Löbl, bývalý námestník ministra zahraničného obchodu v Československu, docent a vedec to objasňuje takto:

„Bol zostavený text z otázok a odpovedí, ktoré mali odznieť na súde. Učil som sa ho vo väzení. Všetko čo človek zdedil po svojich predkoch, čo som si najviac cenil bolo vo mne vymazané. Cítil som sa vinný, že nie som dosť silný, aby som odporoval teroru. Bol som celkom normálnym človekom, až na to, že som prestal byť človekom.“Ešte výstižnejšie sa vyjadril Löbl obžalovaný Artur London:

„Dva alebo tri dni pred súdnym konaním ma priviedli do miestnosti, v ktorej sedel minister bezpečnosti Bacílek. Povedal mi, že strana počíta s tým, že sa budem držať svojej výpovede tak, ako je v spise zapísaná a že krajina je vo vážnej situácii, že hrozí vojna a strana odo mňa očakáva, že sa dám viesť národnými a straníckymi záujmami. Ak nesplním tieto očakávania, neostalo by to bez vplyvu na môj rozsudok. To ma utvrdilo, že keby som niečo poprel alebo sa prehlásil za nevinného, tak by mi aj tak neverili a jednoducho by ma obesili. Vedeli sme, že medzinárodná situácia je napätá, že zúrila studená vojna a že imperialisti si môžu nájsť zámienku na vyvolanie novej vojny. Ako uvedomelí komunisti sme si nemohli vziať na svedomie, že sa staneme „objektívnymi komplicmi“ imperialistov.“Zinscenované divadlo, na ktoré naletel Stalin si žiadalo svoje obete. Tejto situácii v mnohom napomohli aj západné médiá, ktoré vychvalovali odsúdených ako nositeľov novej národnej a modernej politiky, čím vlastne utvrdzovali verejnosť v domnienke, že obvinení sa skutočne dopúšťali špionáže. Dulles si dal na dezinformačných podrobnostiach záležať.

Podpredseda vlády Bulharska Trajčo Kostov sa bránil. Nepodľahol manipulácii súdov, nepriznal sa k absurdným obvineniam a na súde vyhlásil:

„Považujem za svoju povinnosť, ktorú mi ukladá svedomie prehlásiť pred týmto súdom a bulharským ľudom, že som nikdy nebol v službách britskej tajnej služby, že som sa nikdy nepodieľal na žiadnom spiknutí a že som mal Rusko vždy v úcte a vážnosti.“Kostov svojim vyhlásením rozpoltil bulharskú

verejnú mienku. Viacerí začali o jeho vine pochybovať. Preto ho štátna moc urýchlene v decembri 1949 obesila. Svojim spôsobom zvíťazil, lebo rozzúrený Stalin proces bral ako svoju porážku a sovietski poradcovia, ktorí proces riadili, skončili na Sibíri.

Poliaci sa rozhodli, že sa podobnej chyby ako Bulhari v procese s Gomulkom, generálnym tajomníkom komunistickej strany Poľska nedopustia. Viacerí Poliaci obvinení zo špionáže, sediaci už viac mesiacov vo väzení medzitým spáchalo samovraždu. Poliaci dlho nechceli Gomulku obviňovať. Stalin však na tom trval. Preto bol spracovávaný Gomulkov najbližší spolupracovník generál Spsychalski. Ten ho nakoniec zradil. Gomulku tak odvolali z funkcie v roku 1948. Rozhodnutie o jeho zatknutí padlo až v roku 1951. Swiatlo neváhal ani s odstránením Spsychalského. Nepotreboval svedka, ktorý Gomulku neprávom obvinil. Osobne ho zatkol v jeho dome. Spsychalski sa však rozhodol, že Gomulku nebude kompromitovať. Gomulka bol skoro dva roky vypočúvaný, ale k ničomu sa nepriznal. Naopak obvinil vtedajšieho prezidenta Bieruta a jeho kliku z kolaborácie s nacistami. Gomulka vedel veľa, bol zásadový a nebolo možné ho len tak obviňovať. Mal mnoho zástancov medzi Poliakmi. Stal sa tak symbolom poľskej nezávislosti. Organizátori akcie Splinter Factor tak mali nečakaný problém. Po jeho rehabilitácii sa Gomulka opäť stal prvým tajomníkom strany v roku 1956.

Československo

Allanovi Dullesovi sa dlho nedarilo rozpútať akciu Splinter Factor v Československu. Preto americký špión Swiatlo pracoval „nadčasy“ na pokyn svojich amerických pánov a v rokovaníach s československou rozvedkou naliehal na odstránenie „amerických agentov“ v Československu z funkcií. Významne mu v tom pomáhal stalinovec Matyas Rákosi, ktorý bol od roku 1949 generálnym tajomníkom maďarskej komunistickej strany a náčelníkom výboru pre bezpečnosť štátu. Tí, ktorí s jeho politikou nesúhlasili sa vysporiadali tak, že nechal asi 2000 ľudí popraviť, 100 000 ľudí bolo uväznených, 200 000 vlastných členov strany bolo vylúčených. V septembri 1949 Rákosi napísal Gottwaldovi list, v ktorom ho informoval o začiatku súdneho konania s Rajkom. Uviedol, že budú zverejnené mená československých predstaviteľov, ktoré boli zistené ako západní špióni. Na Rákosiho zozname figurovali Vladimír Clementis, minister zahraničných vecí, Artur London, jeho námestník, Václav Nosek, minister vnútra, Otto Šling, tajomník strany, Eugen Löbl, námestník ministra zahraničného obchodu a Ludvík Frejka, prednosta národohospodárskeho odboru kancelárie prezidenta republiky. Gottwald po dlhom váhaní nakoniec pozval so Slánskym do Prahy ruských dôstojníkov bezpečnosti Lichačeva a Makarova. Obaja boli zásobovaní informáciami od Swiatla, o tom, že asi stovka obvinených Poliakov, ktorá bola v spojení s Fieldom sa vyjadřila, že centrom spiknutia bola Praha a obvinila prominentných československých politikov zo zrady. Zámery organizátorov akcie Splinter Factor s Clementisom boli pôvodne iné. Clementis bol Slováčok, vo svete uznávaný diplomat a všeobecne obľúbený. Mal byť získaný pre emigráciu, čoho dôsledkom by bolo zatýkanie jeho politického okolia. Dulles počítal aj s klinom vrozeným medzi Čechov a Slovákov s následným oslabením štátu. Medzitým sa začal aj pohon na Ottu Šlinga a jeho spolupracovníkov. Na základe vykonštruovaných dôkazov boli pozatýkaní. Clementis sa v októbri 1949 zúčastnil Valného zhromaždenia OSN v New Yorku. CIA na neho tlačila cez pracovníkov zahraničných vecí USA, aby požiadal o azyl. Anglická SIS ho tlačila do pozície politického emigranta cez anglický Foreign Office. Clementis na rokovaníach viedol rozhovory, ktoré boli medializované spôsobom, ako keby bol pomaly nepriateľom Sovietskeho Zväzu a Gottwalda. Nechápal o čo tu ide a skoro denne musel telefonicky Gottwaldovi dementovať nepravdy v americkej a anglickej tlači. A komplot pokračoval. Švajčiarske noviny uverejnili informáciu, že Clementis bude po svojom návrate zatknutý. Tentoraz túto informáciu musel dementovať Gottwald. CIA potom otvorene kontaktovala Clementisa a vyzvala ho k emigrácii. Clementis to odmietol a vrátil sa do Československa. Neskôr na základe udania Swiatla a Rákosiho bol Clementis v roku 1950 zbavený funkcie a v roku 1951 zatknutý. Z komunistickej strany bolo vylúčených na základe obvinenia z buržoázneho nacionalizmu 169 000 ľudí. Potom prišla správa od Swiatla, že Hermann Field uviedol ako svoju spojku Máriu Švermovú,

vdovu po národnom hrdinovi Jánovi Švermovi. Bola zatknutá a väznená 5 rokov. V roku 1956 bola rehabilitovaná.

V lete 1951 bola situácia napätá a Dulles očakával, že môže dôjsť k prevratu. V nemeckom Norimbergu boli uvedené do pohotovosti české ozbrojené sily, ktoré boli súčasťou medzinárodnej brigády, vytvorenej americkou armádou. Allan Dulles považoval Slánskeho za jediného človeka v Československu, ktorý mohol udržať Československo pod vplyvom Sovietskeho zväzu. Rozhodol sa ho odstrániť. Pomohol mu v tom nemecký generál Gehlen v službách CIA, ktorý na to použil svojho pražského agenta akéhosi českého Swiatla. Neskoršiemu obvineniu Slánskeho napomohlo aj to, že Šling a niektorí ďalší obvinení začali od svojej osoby odvádzať pozornosť smerom k Slánskemu dúfajúc, že ich koleso monsterprocesov nezvalcuje. Z buržoázneho nacionalizmu bol tiež obvinený Bedřich Geminder, šéf medzinárodného oddelenia ústredného výboru strany.

Stalin však už začínal mať tušenie o vplyve CIA do týchto záležitostí a preto odvolal z Prahy svojho poradcu Bojarského a napísal šifrovaný list Gottwaldovi o tom, že dôkazové materiály ohľadne Slánskeho a Gemindera sú nepostačujúce. Následne ho pozval na rokovanie do Moskvy. Gottwald sa ospravedlnil zo zdravotných dôvodov a poslal namiesto seba ministra národnej obrany generála Čepičku, ktorý bol aj jeho zaťom. Stalin odovzdal Čepičkovi list pre Gottwalda, v ktorom sa písalo, aby vyšetrovania prebiehali korektne, keďže sa môže stať, že predkladané dôkazy môžu byť provokáciou nepriateľa. Dva roky predtým bol v Prahe zatknutý americký špión Otto Haupter, pracujúci v českom oddelení CIA v Mníchove. Z obavy o svoj život súhlasil so spolupracou pre Sovietsky zväz. Rusi ho prepustili. Haupter však po svojom návrate do Mníchova všetko povedal CIA a tí sa rozhodli, že Hauptera použijú pre likvidáciu Slánskeho. Haupter oznámil v novembri 1951 Rusom, ktorí si mysleli, že pracuje pre nich, že Slánskeho chce dostať CIA z Československa, pričom vykonávateľom má byť priamo on. Stalin na základe toho požiadal Gottwalda o okamžité Slánskeho zatknutie cez svojho zástupcu Mikojana, ktorý prišiel do Prahy. Gottwald Stalinovi odporoval a povedal, že nemá dostatočné dôkazy na jeho zatknutie. Dulles preto v Mníchove rozohral partiu cez českých emigrantov a amerických špiónov, ktorí vedome zásobovali informáciami o emigrácii aj sovietsku ambasádu. Z času na čas púšťali aj do médií vymyslené informácie zo „zaručených zdrojov“. A tak v novembri 1951 Gottwald z ťažkým srdcom nariadil Slánskeho zatknutie. Po oslave u Antonína Zápotockého, keď sa Slánský vracal, bol vo svojom dome aj s manželkou zatknutý.

20. novembra r. 1952, presne rok po zatknutí sa ocitli na lavici obžalovaných Rudolf Slánský bývalý ústredný tajomník Komunistickej strany Československa a podpredseda vlády, Bedřich Geminder, bývalý vedúci medzinárodného oddelenia ústredného výboru komunistickej strany, Ludvík Frejka, bývalý prednosta národohospodárskeho odboru kancelárie prezidenta republiky, Josef Frank, bývalý zástupca ústredného tajomníka KSČ, Vladimír Clementis, bývalý minister zahraničia, Bedřich Reicin, bývalý námestník ministra obrany, Karel Šváb, bývalý námestník ministra štátnej bezpečnosti, Artur London, bývalý námestník ministra zahraničných vecí, Vavro Hajdů, bývalý námestník ministra zahraničných vecí, Eugen Löbl, bývalý námestník ministra zahraničného obchodu, Rudolf Margolius, bývalý námestník ministra zahraničného obchodu, Otto Fischl, bývalý námestník ministra financií, Otto Šling, bývalý krajský tajomník KSČ v Brne, André Simon, bývalý redaktor Rudého práva. Boli obvinení zo špionáže, vlastizrady a ďalších vykonštruovaných trestných činov. Vavro Hajdů, Artur London a Eugen Löbl boli odsúdení na doživotie. Všetci ostatní dostali trest smrti. Popravy boli vykonané 3. decembra 1952.

Už o pár mesiacov ich na večnosť nasledoval Stalin aj Gottwald. So Stalinom „zomrela“ aj akcia Splinter Factor a jedna z najväčších zločineckých akcií v réžii USA, CIA a Dullesa osobne. Poľský zradca a zločinec podplukovník Swiatlo splnil svoju úlohu a 21. decembra 1953 ušiel na Západ. Od marca 1954 každú noc rozprával o svojom poslaní v špiónážnom rádiu Slobodná Európa.

Vo východných štátoch sa opätovne otváralo státisíce prípadov, nevinní ľudia boli prepúšťaní

z väzenia a rehabilitovaní. Rodina Fieldovcov dostala odškodné a bola prepustená z maďarskej väzby. Noel Field s manželkou sa rozhodli zostať v Maďarsku. Nechcela sa vrátiť do krajiny, ktorá ich hrubo zneužila pre svoje vražedné ciele.

Allan Dulles, jeden z najväčších zločincov svojej doby odišiel z funkcie v roku 1961 po debakli v zátoke sviň. Z funkcie bol odvolaný Johnom F. Kennedym. Po atentáte a vražde prezidenta Kennedyho sa stal členom vyšetrovacej Warrenovej komisie. Organizátori vraždy Kennedyho zo CIA a FBI si nemohli nájsť lepšieho človeka na zakrytie tohto zločinu. Zomrel v roku 1969.

Akcia Splinter Factor je jedna z najtemnejších stránok americkej chobotnice CIA, zločineckej organizácie, ktorá sa dodnes vymyká spod kontroly amerického kongresu a od skončenia druhej svetovej vojny ma na svedomí množstvo zločinov po celom svete. Používa však oveľa sofistikovanejšie metódy boja na ovládnutie sveta, zneužíva miliardy dolárov daňových poplatníkov USA na ciele v rozpore s medzinárodným právom. Ich činnosť možno s čistým svedomím porovnať s neofašistickými metódami a bezohľadnosťou voči blížnemu. Svojou povahou sú korporátnou zločineckou organizáciou.

CIA je v podstate riadená zo zákulisia americkej politiky tzv. „neviditeľnými silami“, o ktorých sa vie, že existujú, ale každý sa ich bojí. Ak by sa niekto pokúsil o demokratizáciu a očistu CIA, riskoval by kariéru, stratu svojich práv, bol by spoločensky i profesne znemožnený s obrovským rizikom straty života.

Obrovské tragédie koncom 40-tych a začiatkom 50-tych rokov sú dnes tzv. mainstreamom označované ako komunistické zločiny. Treba však poznamenať, že spúšťačom týchto udalostí boli zločinci v OSS, SIS, CIA s Dullesom na čele. Išlo o do všetkých podrobností prepracovanú diverznú akciu namierenú proti východným štátom Európy. Je vysoko pravdepodobné, že bez zorganizovanej akcie Splinter Factor by nebolo došlo k týmto tragickým udalostiam. Smrťou diktátora Stalina by sa politické napätie vo východných štátoch zmiernilo a vývoj by mal iný priebeh. Mainstream si však tieto dejinné udalosti nevšíma. Musel by kruto obviniť USA a iné západné krajiny z organizácie tejto vražednej akcie a to sa im do „krámu“ nehodí.

Spracované na základe obsahu knihy Výbušnina autor: Stewart Steven

Poznámka

Existuje vôbec v moderní historie nějaká špinavá událost, ve které by neměly prsty USA a/nebo Izrael?